

Nyuszi Mama mesetára

Mesék Mesefalváról

www.mesetar.gportal.hu

A verebecske

Verébmama és verébpapa fészket vertek a kert végében álló magas, öreg, repedezett kérgű szilvafa egyik odvában. Hordták-hordták a szénát meg a szalmát szorgalmasan innen is, onnan is, hogy kibéleljék vele a fészket jó puhára, ne fázzanak majd benne a fiókák. Mikor már elég meleg és kényelmes volt, verébmama három kis tojást tojt, amiből hamarosan három verébfióka kelt ki.

Kopasz volt még a három kis verebecske, nem volt szárnyuk, se farkuk, nem nőtt rajtuk egy szál tollacska sem. Nem is tudtak mást, csak naphosszat sipákolni, és tátogatni a csőrüket az enivaló után, amit verébpapa hozott nekik a fészekbe.

Egyik nap az egyik kis verebecske addig mocorgott, addig fickándozott, míg végül véletlenül kifordult a fészekből, és lepottyant a földre a szilvafa tövébe.

Sírt, jajgatott a verebecske, mert hideg volt a földön, nem ám olyan jó meleg, mint a fészekben, verébmama puha tollai között. De hát sírhatott, úgysis hiába, nem tudott sehogy sem visszajutni a fészekbe. Még nem nőttek ki a tollai, nem tudott repülni, ott maradt hát a földön a fa alatt, és csak jajgatott keservesen. Verébpapa és verébmama ott keringett felette a levegőben, de segíteni nem tudtak ők sem a csemetéjükön.

Arra sétált Ancsurka, legszebb ünnepi ruhájában. Piros pántlika volt a hajában, gyöngyös párta a fején, piros csizma a lábain, és csak úgy ringott-rengett a sok gyönyörű szoknya rajta. Nevetett a szeme, nevetett a piros arca, a kezében mézesbábot tartott: most vette neki a vásárban az édesapja.

Meglátta Ancsurka a sírdogáló verebecskét a földön a szilvafa tövében, és megtorpant.

- Ej, te szegény kis verebecske! – mondta szánakozva – Leestél a fészekből? Hogy segítsek rajtad, szegény kicsi jószág?

Felnézett Ancsurka a szilvafára, a fészket kereste, és hamarosan meg is látta. Nagyon magasan volt a fészek. Nem tudta volna Ancsurka visszatenni oda a verebecskét, csak ha felmászik a fára. Hiszen fel is mászott volna, ha nem éppen a legszebb ünneplő ruhája lett volna rajta! Az édesanyja maga varrta neki a tulajdon két kezével. Nem akarta Ancsurka elszakítani.

Haj, mit csináljon, mit csináljon? Nem hagyhatja itt a verebecskét, míg hazaszalad átöltözni! Még rátalál a héja, és elkapja szegény jószágot, vagy elviszi a róka! Állt Ancsurka a fa alatt tanácstalanul, és nem tudta, mit csináljon.

Arra jött a kendermagos cica. Meglátta Ancsurkát a fa alatt, és odasompolygott hozzá.

- Mi bajod van, aranyos Ancsurka? – kérdezte a cica.

Gyanakodva nézett Ancsurka a kendermagos cicára, de azért mégiscsak válaszolt neki.

- Nagy baj van, kedves kendermagos cica! Kiesett a verebecske a fészkeből, és nem tudom visszatenni! Felvinném én, csakhogy ünneplő ruha van rajtam, még elszakítanám fára mászás közben.

- Bízd csak rám! – dorombolt csalfa szemekkel sündörögve a kendermagos cica – Nagyon jó fára mászó vagyok! Mutasd csak hol az a verebecske! Markomba kaparintom, és már viszem is fel a fára!

- Viszed ám! Azért, hogy bekapjad, szőröstül-bőröstül! – csattant fel Ancsurka – Még mit nem! Eredj innen, kendermagos cica! Nem kell a te segítséged!

A kendermagos cica sértődötten vállat vont, és farkát lobogtatva elsétált.

Álldogált tovább a szilvafa alatt Ancsurka, mikor arra jött a Fickó kutya.

- Mi baj van, aranyos Ancsurka? – kérdezte a Fickó, mikor odaért a kislányhoz, és leült előtte a földre.

- Nagy bajban vagyok, kedves Fickó kutya! – felelte Ancsurka –

Kiesett a verebecske a fészkeből, és vissza kéne tenni, de nem mászhatok fára, mert még elszaggatom az ünneplő ruhámat, amit az édesanyám varrt nekem egy álló hónapon át, fáradságos munkával!

- Hát hol van az a verebecske? – kérdezte a Fickó kutya, és Ancsurka megmutatta neki. Ott sipákkolt, jajgatott a fűben a szilvafa alatt.

Odament a Fickó kutya, körüljárta, megszaglászta a verebecskét, azután lehajolt hozzá, és szépen óvatosan a fogai közé vette.

Megijedt a verebecske és elhallgatott. A Fickó kutya meg felemelte a földről, és elindult vele a szilvafához. Kerülgette, kerülgette a szilvafát, de bizony hiába akart volna segíteni szegény Fickó kutya, nem tudott fára mászni. Hiába is ágaskodott, a földről nem érte el a fészket, túl magasan volt.

- Jaj, kedves Fickó, köszönöm, hogy megpróbáltad, de látom, te nem tudsz rajtunk segíteni! – mondta neki Ancsurka.

Szegény Fickó lehajtotta a fejét. Visszatette a verebecskét a fűbe, ahonnan felvette, aztán leszegett fejjel szomorúan elkullogott.

Ancsurka meg csak álldogált a fa alatt, és nézte bánatosan a síró, sipítózó kopasz verebecskét.

KRISZTINA 2012

Egyszer csak arra jött a szomszéd Lackó gyerek. Mezítláb jött, zsebre dugott kézzel, és vidáman fütyörészett. Meglátta Ancsurkát a fa alatt, és rögtön odament hozzá.

- Mi baj történt, aranyos Ancsurka? – kérdezte Lackó.

- Jaj, Lackó, Lackó! Nagy baj van! - felelte Ancsurka - Kiesett a verebecske a fészkeből, odafent van a fészek a szilvafán! Felvinném

szívesen, de félek, hogy elszakítom az ünneplő ruhámat, amit az én jó édesanyám varrt nekem!

Felkacagott erre Lackó vidáman.

- Ezen ne búsulj, Ancsurka! Hiszen majd felviszem én egy szempillantás alatt! Beteszem a mellényzsebembe, abban viszem fel! Olyan jó helye lesz ott, amilyen a királynak sincsen! Csak mutasd meg hol az a verebecske!

Felragyogott az arca Ancsurkának, és mutatta Lackónak rögtön a sírdogáló verebecskét.

Lehajolt Lackó a verebecskéért, felvette, és beletette a mellényzsebébe. Olyan óvatosan fogta, mintha nagy kincset vinne. Azután nekirugaszkodott a szilvafának, és olyan ügyesen kapaszkodott rajta felfelé, hogy gyönyörűség volt nézni. Egykettőre feljutott a verébfészekhez, kivette a verebecskét a zsebéből, és visszapottyantotta a fészekbe. Verébmama meg verébpapa hálásan röpködtek a Lackó feje körül.

Egy percig sem tartott az egész, és már ott állt Lackó megint Ancsurka mellett a szilvafa alatt.

- Lackó, Lackó! Hát hogyan köszönjem meg ezt neked? – ugrándozott boldogan Ancsurka.

- Majd én megmondom! – felelte Lackó, és megszínésedett az arca – Felezd meg velem a mézesbábodat!

Piros lett Ancsurka arca, jaj de nagyon piros! Hogyne lett volna, mikor mézesbábót csak azzal volt szokás megosztani, aki a mátkája az embernek. De nem szólt ám egy szót sem, dehogyis tiltakozott! Nyomban kettétörte a mézesbábót, és a felét odanyújtotta Lackónak.

Ott helyben meg is ették a mézesbábót együtt, és a fűben hagytak belőle egypár morzsát verébmamának meg verébpapának is.

A világlátott kiscsikó

A Miska bácsinál, a faluszéli házban, lakott egy kiscsikó. Bolondos kis jószág volt, amilyenek a kiscsikók szoktak lenni általában. Naphosszat csak ugrándozott, rugdalózott meg szaladgált a baromfiudvarban, ijesztgette a libákat, rányihogott a malacokra, meg fogócskát játszott a Zsömle kutyával. Szegény Zsömle félt is tőle, nehogy egyszer a nagy játékban véletlenül fejbe találja kólintani a patájával, mert akkor aztán nőtt volna jó nagy púp szegény Zsömle kobakján. A Cilu cica sem mert a közelébe menni, féltette a tarka farkát a kiscsikótól.

Mikor a Miska bácsi elszekerezett otthonról a rétre, akkor a Rozi néni etette a kis jószágot. A kiscsikó az orrával bökdöste a kötényét finom falatokért, valahányszor Rozi néni átment a baromfiudvaron. Az meg csak meglegyintette az orrát.

- Eredj már, te zshivány!

De azért mégis mindig adott neki valami kis csemegét, vagy egy almát, vagy egy fej karalábét is az abrak mellé.

De szerette, kényeztette, répával etette a két gyerek, a Jancsi meg kishúga, a kis Zsuzsika is. Jó dolga volt a kiscsikónak, a császárnak se lehetett jobb dolga a saját palotájában.

Egyik nap, mikor Miska bácsi befogta a lovát a szekér elé, hogy behordja a szénát a kaszálóról, nyitva felejtette a nagy kaput maga mögött. Rozi néni sem vette észre, hogy a kapu nyitva maradt. Se a Jancsi, se a kis Zsuzsika, de bezzeg észrevette a kiscsikó! Amúgy is nyughatatlan volt már, kedve lett volna világot látni. Több se kellett neki: uccu, ki a világba! Hiába ugatott neki a Zsömle kutya, hiába integetett a háztetőről tarka farkával a Cilu cica. Megszökött.

Egy ugrással kint is volt az utcán. Jó nagy por volt odakint, mert bizony régen esett már az eső, a békák is csak a kútban kuruttyoltak, mert melegük volt a napon. A kiscsikó ide-oda szaladgált, le-leharapott egy falatot az útszéli fűből, felugrasztotta a szöcskéket az árokparton nyíló pitypangok és katángkórók közül, így táncolt végig az úton, míg ki nem kanyarodott a faluból a rétre.

Ott megállt, és csak bámult.

Uramfia, mekkora udvar! Mert a kiscsikó elsőre udvarnak nézte a rétet, hiszen sosem látott még ehhez hasonlót. Itt lehet aztán fogócskázni!

Nem is töprengett sokat. Isten neki, bele a rétbe! Vágtatott fel és alá, aztán vissza, aztán meg körbe, és közben nagyokat nyihogott örömeiben. Akkorát trappolt, hogy a csalitosban hűsölő nyulak ijedtükben azt sem tudták, hová ugorjanak, még a lábuk is összeakadt a nagy menekülésben.

A kiscsikó addig szaladgált, míg teljesen ki nem fulladt, akkor aztán megállt, hogy jól kiszuszogja magát, és mert megéhezett, lehajolt, és megszaglászta a vadvirágokat meg a füveket, mit lehet itt megenni. Bele is falatozott a rétbe jóízűen.

Mikor jóllakott, tovább indult a kocsúton. Amerre ment, mindenhol felugráltak a szöcskék, a kiscsikó meg játékosan utánuk kapott.

A kocsúton kikanyarodott a patakpartra. A patak halkán csörgedezve folydogált, a partján fűzfabokrok és sárga vízililiomok nőttek. Ilyet se látott még a kiscsikó.

- Nahát! Itató!

Odatrappolt, és mert megszomjazott az ebéd után, jót szürcsölt a vízből.

Amíg ivott, egy nagy kék szitakötő ült le az orra elé egy lapulevéltre. A kiscsikó úgy megdöbbsent, hogy levegőt venni is elfelejtett. Milyen gyönyörű jószág! Csak úgy szikrázott, sziporkázott a szárnya! A kiscsikó ámulva nézte a csillogó kék szárnyakat, de izgalmában olyan közel dugta az orrát, hogy a szitakötő megérezte a szuszogását, és fellibbent.

- Na! Ne menj el!

Ugrott egyet, és szaladni kezdett a szitakötő után.

A szitakötő tovább repdesett, fogócskázásba kezdett egy másik szitakötővel, a kiscsikó meg követte őket nagy ugrándozva. A vízililiomok tövében ülő békák nem győztek menekülni előle, gyorsan lebuktak a vízbe a békalencse alá, mielőtt a kiscsikó véletlenül megtaposná a lábukat.

A szitakötők végül elrepültek, a kiscsikó meg tovább ugrándozott a kocsiúton.

Eltrappolt a bodzabokrok mellett, és mecsípdeste a levelüket, csak úgy játékból. De meg is ijedt ám, mikor a bodzabokorban felkiáltott valami, és hangos szárnycsapkodással egy nagy madár röppent fel belőle.

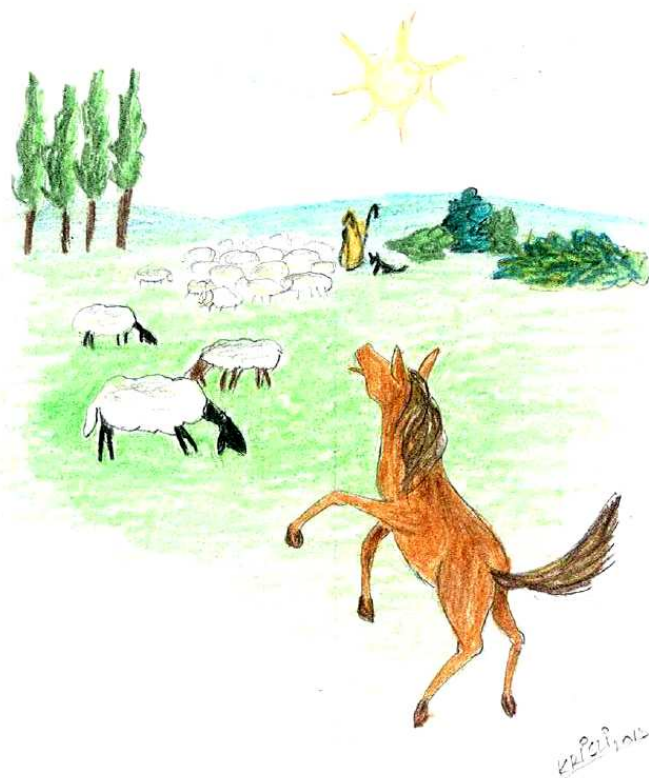
- Ka-kat! Ka-kat! – kiabálta a fácán.

A kiscsikó majd szörnyethalt ijedtében, csak akkor nyugodott meg, amikor látta, hogy a madár elrepült. Sohasem látott még fácánt.

- Nahát, mekkora tarka tyúk! És hogy repül!

Szeretett volna fogócskázni vele, de a fácán már messze járt, úgyhogy a kiscsikó is tovább indult.

Addig ugrabugrált, míg kijutott a birkalegelőre. A birkanyáj éppen ott hűsölt a nagy nyárfák árnyékában, a birkák lustán bégetve legelésztek. A juhász ott aludt mellettük egy szénaboglya tövében, mellette lógatta a nyelvét a kis fekete pulikutya, a Betyár.

Hej, de megörült a kiscsikó a társaságnak! Úgyis unta már magát egyedül, most legalább lesz kivel játszani.

Kapta magát, és nagy ugrálva, bolondozva bevágatott a birkák közé.

A birkák úgy megijedtek, hogy szanaszéjjel ugrottak rémületükben. De bezzeg felugrott rögtön a Betyár kutya, és mérgesen ugatott szegény kiscsikóra. Hogyne ugatott volna, hiszen a szétkergetett birkákat most mind neki kell újra összeterelni.

A nagy ribillióra felébredt a juhász is. Mindjárt meglátta a bűnöst, rázta is felé a botját mérgesen.

- Ej, te bitang! Hát honnan szöktél? Nem szégyelled magad? Na megállj csak, majd lesz neked nemulass!

A kiscsikó bizony nem várta meg, hogy legyen neki nemulass, azt se várta meg, hogy a juhász utolérje a bottal, hanem uccu neki, eliramodott a kaszáló irányába.

Futott, szaladt a kiscsikó, amíg a Betyár kutya ugatását már nem hallotta maga mögött. Akkor egy kicsit meglassúdott, és poroszkálva ment tovább.

Az árokparton margaréták bólogattak, de a kaszáló már üres volt: szép rendben lekaszálta róla a fűvet Miska bácsi, a megszáradt szénát összehúzogatta, kazalba rakta, és most hányta föl nagy vasvillával a friss szénát a szekérre. A kiscsikó megismerte a mamáját a Miska bácsi szekere elé fogva, megismerte a gazdáját is, nagyon megörült nekik, és ment nagy büszkén, hogy üdvözlje őket.

De bezzeg behúzta a nyakát, mikor a Miska bácsi ahelyett, hogy megvakargatta volna a nyakát, hogy megdicsérje, inkább földhöz vágta a kalapját.

- Hej, te zshivány! Te betyár! Hát hogy kerülsz te ide?

A kiscsikó ijedten körülnézett, mert azt hitte, Miska bácsi a juhász Betyár kuttyáját hívja, hogy megugassa. Nem tudta, hogy most neki mondják, hogy betyár.

De Miska bácsi sem szidta sokáig az elbitangolt kiscsikót. Szidta inkább saját magát, hiszen biztos ő hagyta nyitva a nagykaput, hogy ez a kis csavargó kiszökhetett rajta.

- Na, gyere, te világlátott!

Megpaskolta a kiscsikó nyakát, megkínálta friss szénával, aztán bekötötte a szekér mellé, és együtt szépen hazaszekereztek.

Otthon a Rozi néni, a Jancsi, meg a kis Zsuzsika már nem tudtak hova lenni a nagy izgalomtól, hogy mi van a kiscsikóval. Meg is

örültek neki, mikor a Miska bácsi meghozta épen, egészségben. Azért megdorgálták, hogy máskor ilyet ne csináljon, de hamar megbocsátottak neki, és vigasztalásul megették ropogós, édes almával.

Kutya a háztetőn

Cirok, a vörös cica, a háztetőn szunyókálva sütkérezett a reggeli napfényben. A nap éppen a háztetőre sütött, oda, ahol Cirok heverészett. Jó meleg volt, és kellemesen simogatta a bundáját. A cica az oldalára fordult, lustán becsukta a szemét, és kényelmesen kinyújtóztatta a lábait.

Éppen elhatározta, hogy megsütteti egy kicsit a másik oldalát is a jó meleg nappal, amikor valaki ráköszönt letről az udvarból.

- Szia, Cirok!

A cica kinyitotta a szemeit, és lepislantott az udvarba.

- Szia, Füles! – köszönt vissza barátságosan a barna-fehér tarka, lógófülű kutyusnak, aki ott lakott az udvarban.

- Milyen szép reggelünk van, nem gondolod? – kérdezte Cirok, és feltápáskodott, majd jólesően jó nagyot nyújtózott. Először az elülső mancsait nyújtotta ki jó alaposan, azután a hátát púpozta fel, olyan magasra, hogy majdnem kétszer akkorának látszott, mint amekkora valójában, és egy ásítással fejezte be a műveletet. A nyújtózás után kényelmesen visszaült a háztetőre, és lágyan maga köré tekerte a farkincáját.

- Gyönyörű reggel! – felelte a kutyus vidáman – Olyan kék az ég! És milyen jó melegen süt a nap!

- Hát még idefent milyen jó meleg! – mondta a cica – Nekem mindig úgy tűnik, hogy itt fent a tetőn sokkal jobban esik a napsütés, mint odalent az udvarban. Talán azért, mert itt fent egy kicsivel közelebb vagyok a napocskához.

- Meglehet. – bólogatott szaporán Füles, és egy kicsit irigykedve nézett fel a cicára, aki a napsütötte piros cserepeken üldögélt. Cirok vörös szőre ragyogott a napsütésben, és Füles arra gondolt, milyen jó lehet cicának lenni.

Cirok naphosszat csak szunyókált, és mindig könnyen megtalálta a legmelegebb helyeket. És ha árnyékba borult a szunyókálóhelye, felkelt, és addig ment felfelé, amíg nem talált egy másik napsütötte zugot. Könnyű neki! Tud fára mászni, meg a tetőkön sétálni. Ha idelent túl árnyékos, fogja magát, és felmászik jó magasra, ahol már nincsen árnyék, és sütkérezik a melegben.

Kár, hogy én nem tudok felmászni a háztetőre, gondolta Füles. Vágyakozva nézett fel a piros cserepekre.

- Mondd csak, cica, hogy jutottál fel oda a tetőre? – kérdezte Füles érdeklődve.

- Ó, nagyon egyszerűen! – felelte Cirok, és a farkával az udvar felé intett – Először felugrottam a tyúkól tetejére, onnan átkapaszkodtam a meggyfára, onnan átugrottam az istálló tetejére, és onnan már csak egy kicsit kellett kapaszkodnom, hogy felérjek a háztetőre!

Füles sorban végignézte a helyeket, amiket a cica mondott, és követte a szemével Cirok farkát, ahogy a tyúkól teteje felé intett. Füles félrebillentette a fejét, és alaposan megnézte a tyúkólat. Nem tűnt nagyon magasnak.

- Mit gondolsz, Cirok, szerinted én is meg tudnám ezt csinálni? – kérdezte a cicától.

Cirok lenézett a kutyusra. Füles egy kicsit duci volt, és nem úgy tűnt, mint aki könnyen megbirkózna a dologgal, de a cicának nem volt szíve elkészeríteni.

- Hát... Egy kicsit duci vagy, Füles, de ha esetleg tornáznál egy kicsit...

Fülesnek először lekonyultak a fülei, de amikor a cica megemlítette a tornát, felderült a képe.

- Ó, de jó! – vakkantotta boldogan – Én leszek az egyetlen, a különleges, a háztetőre mászó kutya! Ó, Cirok, de boldog vagyok! Segítenél nekem tornázni?

A cica megrezegtette a bajuszkáját, lenézett a tetőről a kutyusra, és bár voltak kételyei, Füles mégiscsak a barátja volt, és nem akarta elszomorítani.

- Hát persze hogy segítek! – felelte, majd lendületet vett, és egyetlen ugrással levetette magát a háztetőről az udvarra. Kecsesen repült, és pontosan a talpacskáira érkezett. Füles csodálattal nézte.

- Hogy te milyen ügyes vagy, Cirok! – mondta ámuldozva.

Cirok szerényen lesütötte a szemét.

- Nem olyan nagy dolog, ha valaki cicának született.

Füles elszántan meglóbálta tarka füleit.

- Én kutya vagyok, és mégis háztetőre fogok mászni! – közölte határozottan a cicával.

- Jól van, Füles! – helyeselt Cirok – Szép dolog az elhatározás, de tenni is kell érte!

- Rajta! Kezdjünk neki annak a tornának! – felelte lelkesen Füles, és türelmetlenségében már körül is futotta az udvart.

- Ne így, Füles! – intette le Cirok – Ha a tetőre akarsz felmászni, mint a cicák, akkor cicagyakorlatokat kell végezned!

Füles megtorpant, és visszaroht a cicához. Leült Cirok mellé, és lelkesen lihegve kilógatta a nyelvét, úgy nézett a cicára, és várta a cicatudományt.

Cirok először is nyújtózkodni tanította Fülest.

- Először kinyújtjuk a mellső lábacskaikat, így!

És közben mutatta is, hogyan csinálja. Füles buzgón utánozta a mozdulatait.

- Aztán meg a hátsó lábakat, így!

Füles a cicát utánozva nyújtóztatta rövid lábait.

- Utána meg felpúpozzuk a hátunkat, így!

Füles úgy igyekezett a hátát púpozni, mint ahogyan Ciroktól meg a szomszéd cicáktól látta minden nap, amikor felkeltek a szunyókálásból, de nem nagyon sikerült cicásan viselkednie. A hátpúpozás inkább bukfcencnek sikerült, mert annyira előrehajolt, hogy átfordult a fején, és gurult egyet.

Füles nem vette nagyon a szívére, meg volt győződve arról, hogy jól csinálta, lelkesen felpattant, és csillogó szemekkel visszaloholt a cicához, és várta a következő feladatot.

- Most pedig ugrádozunk egy kicsit! – jelentette be Cirok, és már ki is szemelte az egyik kerítésoszlopot gyakorlóhelynek.

Odavezette Fülest a kerítésoszlop alá, és a kutyusra nézett.

- Először csak felnézünk az oszlopra. – magyarázta - Felnézünk a tetejére, és méregetjük a távolságot. Azután félrebillentjük a fejünket, először jobbra, azután balra, és onnan is megnézzük. Azután kinyújtjuk az egyik lábacskaikat meg a másik lábacskaikat, és felnyújtózkodunk, olyan magasra, amennyire csak tudunk. Azután, mikor már eléggé felmértük a helyet, rugózunk egy kicsit a hátsó lábunkkal, aztán... hopp!

Közben Cirok végig mutatta is, amiről beszélt, és amikor azt mondta: hopp, hirtelen elrugaszzkodott, és egy ugrással egy szempillantás alatt fent volt az oszlop tetején.

Füles erősen koncentrálvá figyelt egész idő alatt, végül csodálattal nézett fel az oszlop tetején trónoló cicára.

- Hát ezt nagyon ügyesen csináltad! – mondta bámulva.

Cirok leugrott az oszlop tetejéről, és leült Füles mellé.

- Most próbáld meg te is!

Füles elszántan bólíntott. A cica odébb húzódott, Füles pedig letottyant az oszlop alá. Felszegte az orrát, és egyenesen az oszlop teteje felé irányította. A fülei hátraleffentek. Olyan erősen nézte az oszlop tetejét, hogy majd kiestek a szemei az erőlködéstől. Aztán a hátsó lábaira ült, az elsőket kinyújtotta, és egy nagy ugrással rávetette magát az oszlopra.

Az oszlop reccsent egyet Füles súlyától, aki kicsivel az oszlop teteje alatt ugrott neki, és ott kapaszkodott az elülső mancsaival átölelve, és szép lassan csúszott lefelé. Mikor földet ért, lelkesen ragyogó arccal nézett hátra a cicára.

- Láttad, Cirok? Láttad? *Majdnem* fent voltam! Csak egy egészen kicsi hiányzott!

- Nagyon ügyes voltál! – helyeselt a cica – Tényleg csak egy kicsi hiányzott!

Füles boldogan bólogatott.

- Biztos azért nem értem fel a tetejére, mert elfelejtettem jobbra meg balra nézni.

- Egészen biztos! – hagyta jóvá a cica.

Otthagyták az oszlopot, és gyakorolták még egy kicsit a nyújtózást, meg utána a laposkúszást is, amiben Füles egészen ügyes volt, csak a hátsó felével nem tudott a földre lapulni. A fenéke mindig felfelé állt, és a farkincája hegyesen meredezett az ég felé.

- Na? Mit gondolsz, Cirok? – kérdezte a barátját a sok cicatornától lihegve Füles – Szerinted megpróbálhatom már, hogy felmászok a háztetőre? Lefogytam már egy kicsit?

A cica alaposan megnézte Fülest jobbról is, balról is. Nem nagyon látta, hogy Füles vékonyabb lett volna, de sajnálta volna ezt megmondani a kutyusnak.

- Hát... talán egy kicsit. – felelte komolyan.

Füles boldogan felvakkantott, és kétszer körülszaladta az udvart.

- Jaj de jó! Jaj de jó! Háztetőre fogok mászni! Háztetőre mászó kutya leszek!

Cirok megvárta, míg Füles kissé lecsillapul, és abbahagyja a rohangálást. A kutyus lelkesen zihálva fékezett le mellette.

- Először a tyúkólra kell felmászni, ugye? Ugye, Cirok? – kérdezte izgatottan.

A cica bólíntott, erre Füles nyomban elvágta a tyúkól felé.

Előbb ért oda, mint Cirok, és a tyúkólat is körülvágta, azután

heves farkcsóválással bevárta a cicát, aki kecses léptekkel követte, és aztán megállt a tyúkol előtt. Füles izgatottan mocorgott, míg a cica leült, azután igyekezett minden mozdulatát utánozni. Rettenetesen koncentrált, és ezúttal nem felejtett el jobbra meg balra nézni, mielőtt elrugaszkodott.

Mire Füles körülnézhetett volna, Cirok már fent is ült a tyúkol tetején.

Füles egy egészen kicsit elszontyolodott.

- Ugyan, ne is törődj vele! – vigasztalta Cirok a tyúkol tetejéről – Nekem azért megy ilyen könnyen, mert én már kiscica korom óta gyakorlom, te meg most próbálsz először.

Füles arca felderült, és hálásan mosolygott fel a cicára.

- Rajta, próbáld meg még egyszer! – biztatta Cirok.

Füles újra meg újra megpróbálta. Mindig egyre magasabbra ugrott, de a tyúkol tetejét sehogy sem sikerült elérnie. Már erősen lihegett a rengeteg ugrabugrástól, és teljesen kimerült, mikor végre sikerült megkapaszkodnia a tyúkol tetejében az első mancsaival. Füles arca ragyogott a büszkeségtől, pedig majdnem visszapottyant, sokáig kalimpált a lelógó hátsó lábaival, mire fel tudott húzódkodni a tetőre.

Kimerülten lihegve terült el a tyúkol tetején, de a szemei büszkén csillogtak.

- Felértem! – közölte diadalmasan a cicával, aki türelmesen üldögélt a tetőn, míg a kutyus fel nem húzta magát, és egész idő alatt biztatta.

- Láttam. – mondta Cirok – Igazán ügyes voltál, Füles!

Füles kerek arcán büszke mosoly ragyogott.

- És most tovább a meggyfára! – adta ki a parancsot a cicának.

Átsétáltak a tyúkol tetejének a másik sarkába, ahol nekidőlt az öreg meggyfának. Cirok egyetlen ugrással kecsesen fellendült a meggyfa legvastagabb ágára, és aztán onnan buzdította a kutyust, aki a tyúkolhoz képest egész hamar felküzdötte magát a meggyfára, talán azért, mert a fának göcsörtös kérge volt, és Füles könnyebben megkapaszkodhatott benne. A vastag meggyfaágon Füles megint kimerülten megállt egy kis időre, hogy kilihegje magát, de esze ágában sem volt visszafordulni. Lenézett a tyúkol tetejére, elégedetten megcsóválta a farkát, aztán bátran az istálló felé fordult.

Cirok egyenesen az istálló tetejére lendült a meggyfáról. Ott aztán leült, és visszanezett a meggyfa ágán egyensúlyozó kutyusra.

- Ne félj, Füles! – bátorította a kutyust – Nincs is olyan messze,

mint látszik. Csak jó nagy lendületet kell vened! A tyúkólra is sikerült felugranod! Ez ahhoz képest már gyerekjáték!

Fülesnek egy kicsit reszkettek a fülei, de Cirok ott ült az istálló tetején vele szemben, és nagyon kedvesen mosolygott rá. Az istálló teteje mögött már nem is tűnt olyan nagyon távolinak a piros cserepes háztető, és hívogatóan ragyogott, ahogy a napocska rásütött. Füles összeszedte hát minden bátorságát. Lábaival átölelte a vastag ágot, és amilyen messzire csak tudott, kikapaszkodott a meggyfa ágán. Jó közel nyúlott az istálló fölé. Innen már tényleg nem is tűnt olyan nagyon messzinek.

Füles sokkal inkább pottyant, mint ugrott, de mégiscsak eljutott az istálló tetejére. Hasra esett, ezért fel kellett tápászkodnia, de aztán roppant büszkén nézett körül a magasból.

- Ez az, Füles! – dicsérte meg a cica – Nagyon jól csinálod!

Füles boldogan kilógatta a nyelvét.

A cica tovább sétált az istálló tetején a piros cserepekkel rakott háztető felé. Fülesnek nagyon óvatosan kellett egyensúlyoznia, hogy követni tudja, de sikerült.

Az istálló teteje meg a háztető között egy kis létra volt a falnak támasztva, hogy az istállótetőről fel lehessen menni a padlásra. A cica ügyesen felszaladt a létrán, a tetején kinyújtózkodott, és már ott is volt a gyönyörű, piros cserepeken. Füles sóvárogva nézett fel rá.

- Nem nehéz! – hallotta Cirok hangját odafentről.

Fentről biztos nem látszott ijesztőnek, de innen alulról nézve a kutyas számára kicsit félelmetes látvány volt a rudakból összeszegeelt létra.

- Gyere, Füles! Már csak egy ugrás! – dorombolta a cica a tetőn, és Füles összeszedte magát.

- Jövök! – felelte elszántan a cicának, és felkapaszkodott a létrára.

Mászott és kapaszkodott, és kapaszkodott és mászott, mindig egy fokkal feljebb, míg végül az első mancsait végre feltehetette a csodálatos piros cserepekre. Fülest elöntötte a boldogság. A fenéke még lelógott, de a feje meg az első mancsai már ott voltak a háztetőn, a piros cserepeken, ahol csak a cicák járnak. Rúgkapált egy kicsit, erőlködött, annyira, hogy a pofácskája már tiszta vörös volt, míg végül sikerült egy nagyot rúgnia, és fellökte magát a tetőre.

Cirok büszkén dorombolva kuporgott mellette a tetőn.

Füles arca kipirult a rettentő boldogságtól.

- Felértem! – vakkantotta boldogan – Én vagyok az egyetlen kutya, aki a háztetőn jár!

A cica csodálatos biztonsággal szökkent egyet a tetőn.

Füles még mindig a cserepeken hasalt, ahogyan felhuppant a tetőre, de most megpróbálta óvatosan maga alá húzni a négy lábát, hogy felálljon. Az első két lábát sikerült is. De amikor a hátsókat akarta maga alá húzni, a körmei megcsúsztak a cserepeken. Füles a hátsójára tottyant, aztán az első lábai is kicsúsztak alóla, ő pedig egész egyszerűen legurult a tetőről. Végiggurult a létrán, lepottyant az istálló tetejére, áthempergett rajta, aztán nekigurult a meggyfa ágának. Egymás után leszaltózott a fa vastag ágain, rá a tyúkól tetejére, azon is végigbucskázott, míg végül lehemperedett róla, és nagyot puffanva elterült a tyúkól alatt a porban.

- Jaj, Füles! – kiabálta ijedten Cirok, végigrohant a tetőkön, és leugrott a kutyushoz.

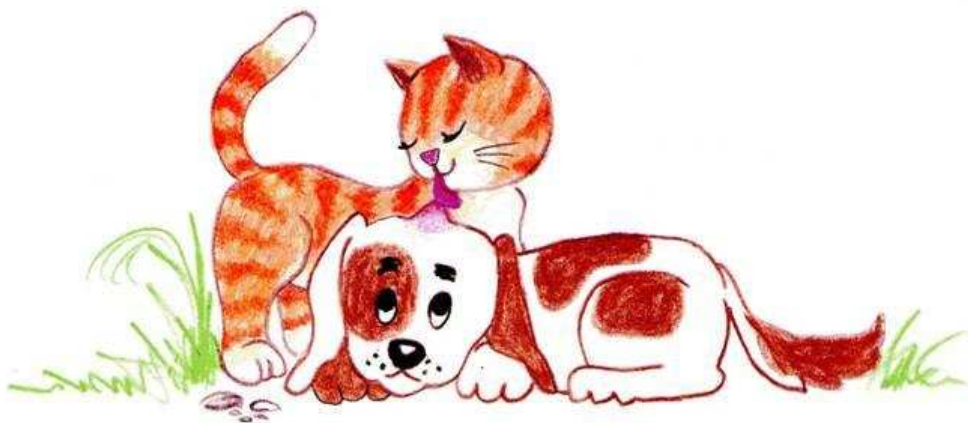
Füles nyöszörögve elnyúlott a földön.

Szerencsére nem lett semmi baja, mert puha porba esett. Pont arra a helyre pottyant, ahol a tyúkok szoktak fürödni a porban, és már jó puhára kapirgálták az egészet. Csak a feje búbján nőtt egy kis púp Fülesnek, ahol beütötte a meggyfa egyik ágába esés közben.

Cirok vigasztalóan odabújt a porban hasaló kutyushoz, és dorombolva hozzádörgölözött.

- Azért mégiscsak én voltam az egyetlen, a különleges, a háztetőre mászó kutya, ugye Cirok? – kérdezte nagyon halkán Füles.

- Hát persze! – felelte a cica, és megnyalogatta a púpot a kutyus fején, hogy gyorsabban gyógyuljon.

KRISZTI 2012

Napraforgók

Sárga, a kiskacsa a baromfiudvar szélén, a napraforgó alatt állt. Nyakát kinyújtva bámult felfelé a ragyogó sárga szirmokkal szegélyezett, nagy tányérra, és csodálta a szirmokon táncoló napsugarakat.

A napraforgó egyedül volt. Odébb, a baromfiudvaron túl, egy egész tábla volt belőlük, egy hatalmas mező, telis-tele napraforgóval. Amikor reggel a baromfiudvar felé fordultak, csak úgy sárgállottak messziről. Ez az egy azonban, hogy-hogy nem, itt kelt ki a rozsdás kerítés mellett, és meg is nőtt szép nagyra, talán még nagyobbra, mint a testvérei odakint a mezőn.

Sárga szerette nézni a napraforgókat. Olyan szépek voltak, és sárgák. De legjobban szerette ezt az egy napraforgót itt az udvarban.

Az én nevem Sárga, gondolta. A napraforgók is sárgák. Vajon lehetséges, hogy rokonok vagyunk?

Szívesen megkérdezte volna a napraforgótól, de túl magasan volt a tányérja, és különben sem biztos, hogy válaszolt volna egy egyszerű kiskacsának. Sárga tehát csak álldogált a napraforgó alatt, és bámult felfelé néma csodálattal.

- Hát te meg mit csinálsz itt? – ijesztette meg egy éles hang.

Rágcsa volt az, a nyuszi. Sárga megvakarta a csőrét a szárnya végével, és ellépett a napraforgó alól.

- Csak néztem a napraforgót. – felelte.

- A napraforgót? – kérdezett vissza Rágcsa értetlenül – Minek?

Sárga szégyellősen oldalra fordította a fejét. A nyuszi biztosan kinevetné, ha bevallaná, hogy azon töpreng, vajon rokona-e neki a napraforgó.

- Csak... csak arra gondoltam... hogy a napraforgó milyen gyönyörű. – vallotta be végül a fél igazságot Rágcsának.

A nyuszi végigmérte Sárgát, majd kíváncsian közelebb ugrándozott a napraforgóhoz, és megszaglásztta.

- Butaság. – jelentette ki Sárgának – Nincs is káposztaszaga. És még megrágcsálni sem lehet. Keserű. Mi benne a gyönyörű?

- Hát... – kezdte zavarba esve Sárga, de a nyuszi csak felhúzta az orrát.

Sárga elszontyolodva nézett vissza a napraforgóra. Mintha fakultak volna a szirmai.

- Hihih! Hahaha! – nevetett egy hangocska a magasból.

Sárga csodálkozva nézett körül, míg végül meglátta a napraforgó tányérjának szélén üldögélő verebet. A veréb csúfondárosan nevetett.

- Nahát! Micsoda buta nyuszi! Még hogy nem ehető! Nem jó végét eszed, nyuszi! A legfinomabb eledel! Csak éppen innen fentről!

A nyuszi sértődötten prüszentett egyet, és elugrált, a veréb meg tovább nevetett.

Sárga bizonytalanul, kicsit tétovázva nézett föl a kacarászó verébre. Hát attól lenne szép valami, hogy ehető? Ő eddig nem így gondolta. De ha a nyuszi is meg a veréb is ezt mondják, akkor biztosan igazuk van.

- Hihih! Hahaha! Méghogy a napraforgó nem gyönyörű!

- De még milyen gyönyörű! – helyeselt hirtelen egy hízelegve doromboló hang a baromfiól tetejéről – Mert rászállnak a verebek, és én *megfoghatom őket!*

Zsupsz! Már ugrott is Gyömbér, a tigriscsíkos cica a tetőről a napraforgó felé. A veréb nyomban abbahagyta a kacarászt, és ijedten felrebbent. Gyömbér elvétette az ugrást, és nagy puffanással földet ért a baromfiudvart porában. Fújtatott még egy kicsit dühében, meg prüszkölt is, aztán az izgága verebet szidva elsétált.

Sárga leült, és sóhajtott. Már nem is volt kedve a napraforgót nézegetni.

- Én csak azt gondoltam, hogy a napraforgó nagyon szép... – motyogta bánatosan maga elé.

- Jól gondoltad, kiskacsa! – hallott egy bársonyosan zengő, kedves hangot.

Sárga felkapta a fejét. Márta, a vén öreg kutyamama, ott feküdt a diófa árnyékában. Már rég nem ő volt a házőrző, átvette a helyét a legerősebb kölyke, de Márta is itt maradt a háznál. Leszorgálta az idejét, megérdemelte a pihenést.

Márta nyáron a diófa árnyékában szokott heverészni. Most is ott hevert, és látta az elkámpicsorodott kiskacsát. Hosszú füle lelógott a porba, ahogy feküdt.

- Jól gondolod. – mondta kedves, öreg hangján – A napraforgók nagyon szépek. Sárgák és fényesek, és pont olyan kerek, mint a nap. És olyan kedvesek, ahogy mindig a napba tartják a fejüket.

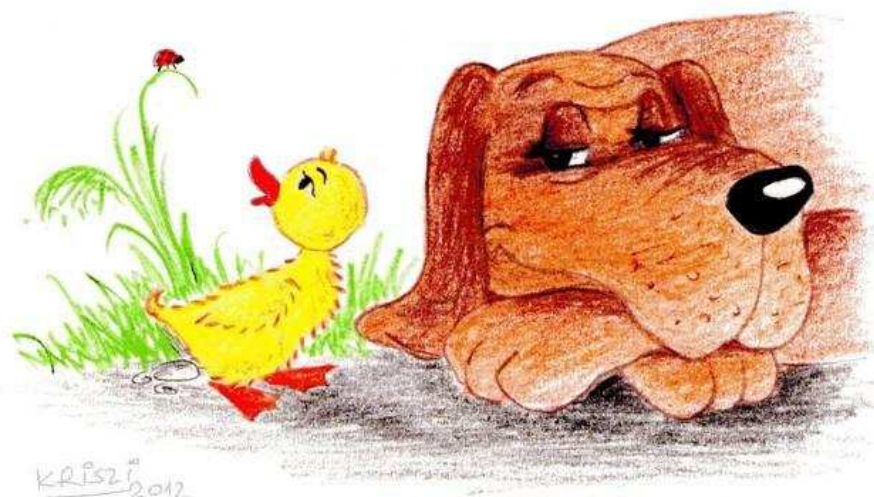
Sárga felvidult. Ő is pontosan ugyanezt gondolta, csak ő nem tudta ilyen szépen mondani, mint Márta. Egészen visszajött a kedve. Az öreg kutyamama talán még azt is megértené, amit saját magáról meg a napraforgóról, meg a rokonságukról gondolt. Biztosan nem nevetné ki érte. Izgatottan közelebb totyogott.

- Azt gondoltam... Azt gondoltam, hogy talán a rokonaim... – bökte ki kipirulva.

Márta rámosolygott, és bölcsen bólogatott.

- Még az is meglehet, kiskacsa.

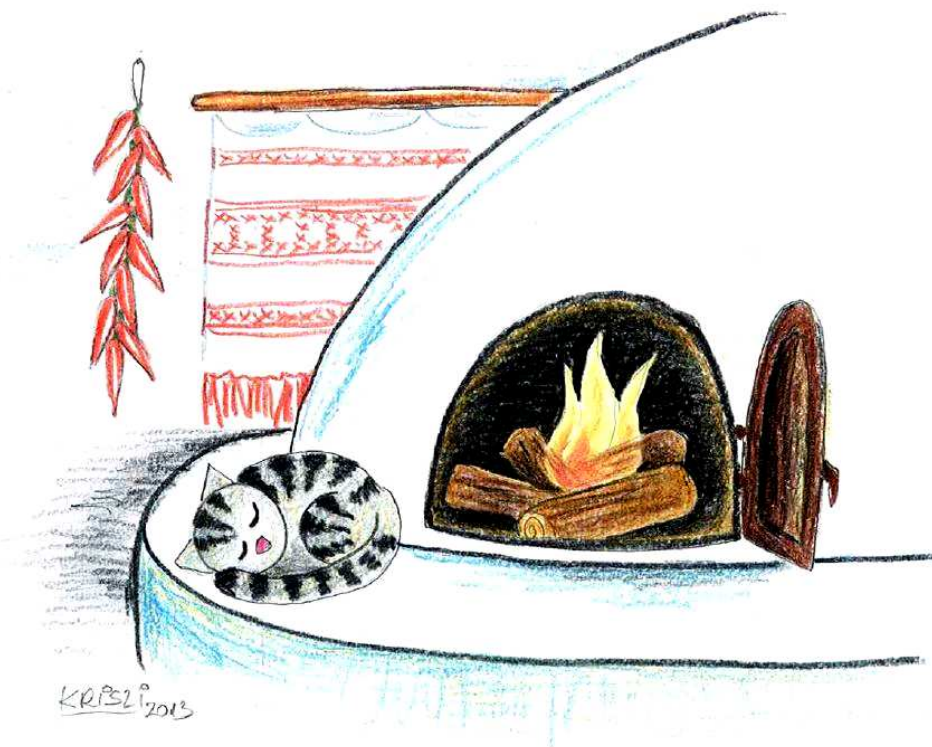
Sárga elmosolyodott, lehunyta a szemeit, és ő is a napba tartotta az arcát, mint a napraforgók.

Parázsmese

Nagymama megrakta a kemencét. Jól megrakta hasábfával, alá is gyújtott, hogy mind elégjen, és legyen jó parázs, majd ha jó forró lesz a kemencében, belerakhassa a reggel megdagasztott gömbölyű cipócskákat, hadd süljön meg a kenyér pirosra, ropogósra. Azt eszi majd reggelire Katica, Palkó meg Piroska. Megpiszkálta a tüzet innen, megpiszkálta onnan, aztán rácsukta a kemenceajtót, és elment megetetni a libákat.

Égett, lobogott a tűz a kemencében, elégett a sok hasábfa, és lett belőle egy nagy halom parázs. Izzott, sziporkázott, szép pirosan, vidáman énekeltek benne a kis parázsok egy piros parázs-nótát.

A halom legis-legszélén egy gömbölyű kis parázs ült, szép kerek volt, piros az arca, és lángsipka ült a fején. A kemenceajtó résén keresztül éppen hogy kilátott a konyhába. No, ha kilátott, kíváncsi is lett, mi van odakint.

- Én bizony megnézem, mi van a világban! – mondta a lángsipkás parázslegény.

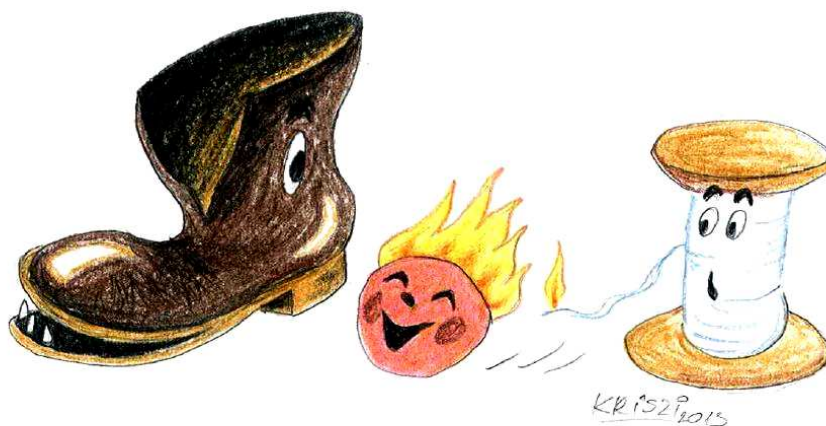
Addig icergett-ficergett, addig mozgolódott, míg sikerült

kicsusszantania magát a többiek közül, átfurakodott a kemenceajtó résén, és kipottyant a kemencepadkára.

- Ejha! – füttyentett elégedetten, ahogy körülnézett. – Milyen tágas a világ! Megyek, és körülnézek!

El is indult azonmód. Átballagott a kemencepadkán, és legurult a konyhakőre. A cirmos cica éppen ott aludt a padkán, odabújt a kemence oldalához, mert jó meleg volt. Ahogy a lángsipkás parázslegény elgurult mellette, megpörkölte néhány szőre szálát. Szerencse, hogy forróbb nem volt, különben még megégette volna a cicát, de így fel sem ébredt.

Gurult tovább a lángsipkás parázslegény, az asztal alá. Átgurult az asztallábak között, el a Jóska bácsi rossz csizmája mellett, el a cérnaorsó mellett, amit a Julis néni ejtett le még a múlt héten, és azóta hiába kereste. A cérnaorsó fehér farka kilógott a konyhakőre, ahogy az esésben legöngyölődött róla egy kevés cérna. A lángsipkás parázslovag nem kerülte ki, csak szépen átgurult rajta. Meg is égette a szép fehér cérnát.

- Jaj! – kiáltotta szegény cérnaorsó, de a lángsipkás csak ment tovább, észre sem vette, mit csinált.

Ment, ment a lángsipkás parázslegény, gurult a küszöb felé. Nyitva volt a konyha ajtaja, és a lángsipkás kilátott rajta az udvarra.

- Ki, ki a világba! – bízta magát, és gurult egyre kifelé.

A küszöb mellett üldögélt a tyúkanyó egy marék szalmán. Behozta Julis néni a baromfiudvarból, mert most költötte a tojásból a kicsibéit. Hadd legyen bent a melegben.

A lángsipkás parászegény rágurult egy kilógó szalmaszálra, és nyomban szénné égette. Tyúkanyó mindjárt felébredt a szunyókálásból.

- Kot, kot, kot, takarodj! – kiáltott rá mérgesen a lángsipkásra, az meg azt hitte, hogy így üdvözli.

- Hogy örülnek nekem! – gondolta büszkén, és kidüllesztette a mellét.

Gurult tovább, átbiccent a küszöbön, és már kint is volt az udvaron. Egy kicsit megszeppent, mikor meglátta maga fölött a tágas eget, ahol fecskék röpködtek, és egy kicsit mintha meg is fakult volna a pirossága, de aztán csak elindult.

- Akkor is megnézem a világot! – mondta makacsul, és gurult tovább.

Átgurult az ereszcsontról, át a virágágyáson, és elgurult a kutyaól előtt.

A Sajó kutya éppen velős csontról álmodott, mikor a lángsipkás parászegény begurult hozzá. A velős csontnak csudajó illata volt, szaglászta a Sajó, szaglászta, egészen közel dugta hozzá az orrát. Fel is jaidult szegény, mert nem ám a velős csontot szaglászta, hanem a lángsipkás parászegényt. Meg is perzselte vele az orrát.

Mikor szegény Sajó körbe-körbe forgott, hogy lehűtse fájós orrát, a lángsipkás azt hitte, neki táncol. Elégedetten bólogatott, aztán gurult tovább.

Gurult, gurult a lángsipkás parászegény, és kigurult a kertbe.

A kert végében a Palkó gyerek éppen tábortüzet rakott a szomszéd Jancsival, szalonnát sütöttek fölötte meg hajában sült krumplit. Finom lesz ám az! Már előre csorgott a nyáluk.

A lángsipkás parázslegény megérezte a tűz melegét, fel is derült rögtön. Csalogatta a meleg, mert mi tagadás, hideg volt idekint a világban a jó forró kemencéhez képest, és a lángsipkás már kezdett igen-igen fájni. A parázsló színe is megfakult.

- Ni, egy másik kemence! – mondta örvendezve.

A tűz felé fordult, és megindult árkon-bokron át.

A paradicsomok, uborkák, babok ijedten kapkodták el az útjából a szárazabb leveleiket, mert ha a parázslegény lángsipkája belé talál akadni, bizony csúnyán megpörkölődnek. A lángsipkás meg nem törődött velük, csak gurult, gurult a tűzrakás felé. Az egyik kis fokhagyma kis híján meg is égett.

- Nem szégyelled magad? – szólt rá a lángsipkásra. – Amerre mész, mindent megperzselsz magad körül! Nézd meg, mit csináltál!

A lángsipkás meghökkenten bámult a fokhagymára. Visszafordult, és hátranézett.

No, ha hátranézett, láthatott is valamit. A paradicsomok, babok, uborkák a leveleiket hajtogatták, a Sajó kutya az orrát fogta, a tyúkanyó az elszenesedett szalmaszálakat csipkedte ki a fészkeből, a cérnaorsó a megbarnult farkán siránkozott, de még a cirnos cica is szemrehányón nyalogatta a megperzselt bundácskáját.

Elszégyellette magát egyszerre a lángsipkás parázslegény. Úgy elszégyellte, hogy rögtön pirosan kezdett izzani. Nem is akarta már látni a világot. Amúgy is fázott már idekint. Odagurult a Palkó gyerek tábortüzehez, és szégyenében beleugrott.

Azért lett olyan finom a Palkó meg a Jancsi szalonnája, mert a lángsipkás parázslegény is benne volt a tűzben.

Mesék Mesefalváról

A verebecske

A világlátott kiscsikó

Kutya a háztetőn

Napraforgók

Parázsmese

Még több mese:

www.mesetar.gportal.hu